

Meddig mennél el, hogy megmentsd
a legjobb barátodat?

LESLEY
PEARSE

Amíg újra
találkozunk

Első fejezet

1995 októbere

PAMELA PARKS FELPILLANTOTT az előjegyzési könyvből, amikor meghallotta, hogy nyílik a bejárati ajtó. Csütörtök reggel, háromnegyed tízkor a váró tele volt betegekkel. Legnagyobb megdöbbenésére az az ápolatlan nőszemély lépett be az előtérbe, aki szinte egész nap a rendelő előtti padon szokott üldögélni.

Pamelát senki sem nevezhette toleráns személyiségnek. Negyvenkét évesen, két felnőtt gyerek anyjaként rendkívül büszke volt karcsú alakjára, eleganciájára és hatékonyságára. Nem pazarolta az idejét olyanokra, akik nem felelnek meg a szigorú mércéjének. Erre a nőre meg végképp nem volt ideje, akinek az egyik asszisztens a „Vinnie” gúnynevet adta. Gyakran látták, hogy Vinnie meghúz egy borosüveget, és mindenki pszichiátriai betegnek vélte, akit megfelelő utógondozás nélkül engedtek vissza a társadalomba.

Odakint zuhogott az eső. Vinnie megállt az ajtónál lévő szőnyegen, és kövérkés, kivörösödött arcából hátrasimította csapzott haját. Rövid kabátja fölött viharvert, átlátszó műanyag esőkabátot viselt, a lábán pedig elnyűtt vászoncipőt.

Pamela felháborodott arccal elhúzta a recepciós pult ablakát.

– Ide nem jöhet be! Sem az eső elől, sem azért, hogy a végét használja. Tűnjön el, különben hívom a rendőrséget!

Vinnie nem vett róla tudomást. Komótosan levette a nejlonszőnyegét, és az ajtónál lévő fogasra akasztotta. Pamelát felháborította, hogy a nő nem törődik vele, ezért áthajolt a pulton, hogy jobban megnézze, mit csinál. Úgy tűnt, hogy valamit kivesz a kabátja zsebéből.

– Mondtam, hogy nem jöhet be! – ismételte meg Pamela, és kicsit aggódni kezdett. Legalább tíz beteg várt az orvosára, de kettejüket sürgős esethez hívták, és Muriel, az idősebbik recepciós, a szomszéd helyiségben tartózkodott, hogy kikészítse a várakozó betegek karterjait.

– Hozzád jöttem – szólalt meg Vinnie, és Pamela felé indult.

Pamela hátrébb lépett, mert hirtelen megriadt a nő pillantásától. Halvány kékesszürke szeme volt, a tekintete pedig nagyon hideg és kemény. Közelről nem is tűnt olyan öregnek, mint Pamela hitte, sőt most látta csak, hogy valójában egyidősek lehetnek.

– Nem emlékszel rám, ugye? – folytatta a nő, és a szája sarkában halvány, gúnyos mosoly jelent meg. – Persze, hiszen biztosan sokat változtam. Te viszont nem. Most is ugyanolyan goromba és érzéketlen vagy, mint akkor.

A hang ismerősnek tűnt Pamelának. De mielőtt bármit mondhatott volna, a nő felemelte a karját. Egy pisztolyt tartott a kezében, amit egyenesen Pamelára szegezett.

– Ez nevetséges... – hebegte Pamela, és rémülten hátrálni kezdett. De már nem tudott elmenekülni, mert lövés dördült, és Pamela hasító fájdalmat érzett a mellkasában.

A szomszédos irodában Muriel hallotta, hogy Pamela kutasít valakit a rendelőből, de nem látta, kivel beszélt, mert a helyiségnek nem volt ablaka az előtér felé. Megdöbbenette Pamela gorombasága, és szeretne volna tudni, kire förmedt rá olyan csúnyán, de éppen egy eldőlni készülő aktacsomót próbált megtartani az iratszekrény egyik kihúzott fiókján.

Aztán meghallotta a nő nyugodt válaszát: „Nem emlékszel rám, ugye?” Meglepte, hogy az idegen nem viszonozza Pamela kemény hangnemét, és gyorsan biztonságba helyezte az irathalmot, majd a hallba nyíló ajtóhoz lépett, hogy megnézzze, ki az. Éppen kinyitotta az ajtót, amikor meghallotta a fülsiketítő dörrenést.

Muriel először nem is arra gondolt, hogy egy pisztolyt sütöttek el. Azt hitte, egy petárda robbant fel a közelben, mert már majdnem október vége volt, és a fiatalok napok óta durrogtattak a rendelő épülete körül. Kinyitotta az ajtót, és megpillantotta Vinnie-t pisztollyal a kezében, a helyiségben pedig a lőpor erős szaga terjengett. Murielnek a meglepetéstől földbe gyökerezett a lába.

A pisztolyos nő egy pillanatra a szemébe nézett, de amikor Wetherall doktor kinyitotta a rendelője ajtaját, Vinnie olyan sima és gyors mozdulattal fordult feléje, mintha egy forgóasztalon állna.

– Mi az ördög ez a... – förmedt rá az orvos, de nem tudta befejezni a mondatot, mert a nő újra tüzelt, és eltálla a mellkasát.

Muriel nem hitt a szemének. A golyó ütötte sebből azonnal ömleni kezdett a vér. Dr. Wetherall fájdalmas hangon felnyögött, és a mellkasára szorította a kezét. A szemét tágra nyitotta a döbbenettől, majd néhány tántorgó lépést tett hátrafelé, mintha vissza akarna menekülni a rendelőjébe.

Murielt az ösztönei vezérelték, amikor visszaugrott az irodába, becsapta az ajtót, és ráfordította a kulcsot a zárra. Akkor jött rá, hogy nemcsak a saját sikoltását hallja, hanem a váróban tartózkodó betegek is hangosan sikoltoznak. De még mindig azt hitte, hogy ez az egész csak egy rémálom.

Aztán meglátta Pamelát, aki a lábát széttárva hevert a padlón, és a mellén lévő lyukból lüktetve ömlik a vér.

Muriel a telefonhoz ugrott, és a pult mögött menedéket keresve, remegő kézzel tárcsázta a 999-et.

Néhány órával később Roy Longhurst nyomozó az egyik emeleti rendelőben ült Muriel mellett, aki egy takaróba bugyolálva feküdt a heverőn. A földszinten a helyszínélők és a rendőrségi fotósok tették a dolgukat. A személyzet minden tagja és az épületben tartózkodó betegek is sokkos állapotban voltak, amikor Longhurst megérkezett, sőt néhányan hisztériás rohamot kaptak. Mivel egyikük sem volt szemtanúja a történeteknek, hazavitték őket. Muriel viszont mindent látott, és a nyomozó komolyan aggódott érte. A nő hatvan felé járt, és az ősz haja meg a ráncos arca az anyjára emlékeztette.

Longhurst a tenyerébe vette a nő egyik kezét, és gyengéden megszorította.

– Nos, Mrs Olding... – kezdte a kihallgatást gyengéd hangon. – Próbálja meg a lehető legpontosabban elmondani, mit látott ma reggel.

A negyvenöt éves, százkilencven centiméter magas Longhurst felügyelő száz kiló tiszta izom volt, és civil ruhában meg a rögbipályán is látszott rajta, hogy rendőr. Az anyja mindig azt mondogatta, hogy erre született. A barna hajú, napbaránított bőrű, barna szemű nyomozó nem volt kifejezetten jóképű, inkább vonzónak nevezhető. A régi vágású rendőrök közé tartozott, akik talpig becsületesek, és határozott nézeteik vannak. Nem érdekelték a bűnözők, akik a nehéz gyerekkorukra hivatkoztak. Neki is nehéz gyerekkora volt, mégsem lett belőle gengszter. Legszívesebben újra bevezette volna az akasztást és a korbácsolást, és úgy vélte, hogy a börtönök nem elég szigorúak. Mindennek ellenére érző szívű ember volt, de azok számára tartogatta az együttérzését, akik megérdemelték, mint például a bűntények áldozatai. Mrs. Olding fizikailag ugyan nem sérült meg, Longhurst mégis áldozatnak tartotta, mert láthatóan megviselték a reggeli események.

A Dowry Square Bristol Hotwells nevű kerületében volt. Ezt a városrészt az ezernyolcszázados években építették a gazdag kereskedők számára, akik távol akartak lenni a kikötők bűzétől. De a szomszédos Cliftonnal ellentétben, amelynek két évszázadon át sikerült megőriznie a privilégiumát, Hotwells eléggé lecsúszott. Több évtizeddel ezelőtt már nemkívánatos területnek számított, a sűrű úthálózat és egy hatalmas felüljárórendszer kialakítása miatt. De a nyolcvanas évek közepétől kezdve divatos lakóépületek jelentek meg a folyó mentén, és a környék kezdett újra feltörni.

Az orvosi rendelő épülete hűen tükrözte ezeket a változásokat. Elegáns családi háznak épült, később rossz hírű panzió lett belőle, majd orvosi rendelő. Közben sokféle tulajdonost és bérlőt látott. Az orvosi praxis betegei is változatos háttérből származtak. Voltak köztük lecsúszott

albérlők és félmillió házak tulajdonosai, diákok és szociális bérlakásban élők, öreg hippik és fiatal, ambiciózus értelmiségiek.

A rendelő máig megőrizte a családi ház jellegét. A konzultációs helyiségek, a váró és a kezelők mind egy központi előtérbe nyíltak. Az emeleten további konzultációs szobák voltak. A recepciós pult üvegablaka és a bejárati ajtó között körülbelül négy és fél méter volt a távolság.

Amikor a fegyveres rohamosztag aznap reggel odaért, már tudták, hogy két ember meghalt, és az orvosokon meg a személyzet tagjain kívül körülbelül tíz ember tartózkodik a váróban. Tűszhelyzetre készültek, és mivel nem adtak nekik más tájékoztatást, azt feltételezték, hogy az elkövető egy férfi, aki valószínűleg kábítószer hatása alatt áll.

Amikor Longhurst nem sokkal utánuk megérkezett, az osztag azzal fogadta, hogy a bejárati ajtó nyitva volt, és egy nőt találtak az előtér padlóján üldögélve. Először azt hitték, hogy a fegyveres már elmenekült, és a nő annyira meg van rendülve, hogy se mozogni, se beszélni nem tud. De miután néhány másodpercig némán meredt az ajtóban álló fegyveres rendőrré, a nő végül megszólalt.

– Én lőttem le őket – közölte, és a mellette heverő pisztolyra mutatott, amelyet a kabátja félig eltakart.

A rendőr ráparancsolt, hogy távolodjon el a fegyvertől, mire a nő engedelmesen odébb húzódott. A rendőrök magukhoz vették a pisztolyt, a nő pedig felállt, és a földön fekvő áldozatokra mutatott. Amikor megkérdezték tőle, miért lőtte le őket, csak ennyit válaszolt:

– Ők tudják, miért.

Longhurst dolga volt letartóztatni és fogva tartani a gyanúsítottakat, amíg elszállítják a börtönbe. Tíz percet töltött vele kettesben, de nem tudta kiismerni. Egyáltalán nem

reagált a másik helyiségben zajló sürgés-forgásra. Újra beismerte, hogy ő lőtte le a két embert, de nem volt hajlandó megadni a nevét és a címét. Ráadásul az ápolatlan külseje éles ellentétben állt finom hangjával és méltóságteljes viselkedésével. Az egyik rendőr szerint a pisztoly egy régi katonai kézfegyver volt, valószínűleg a második világháború idejéből való.

– Nem láttam őt bejönni – szólalt meg Muriel, és a hangja remegett a felindultságtól. – A recepció melletti helyiségben voltam, ami nem is szoba, inkább csak egy kis zug. Az előtérből nyílik, de nincs ablaka. Csak azt hallottam, hogy Pam gorombán rászól valakire. Azt mondta: „Ide nem jöhet be! Sem az eső elől, sem azért, hogy a végét használja. Tűnjön el, különben hívom a rendőrséget!”

– Mit gondolt, kivel beszél? – kérdezte Longhurst.

Muriel vállat vont.

– Nem tudtam, de arra tippeltem, hogy valami gyerekkel. Azt gondoltam, hogy így nem illik beszélni senkivel, akárki is az. Aztán meghallottam a nő hangját. Valami olyasmit mondott, hogy „Ugye nem ismeresz meg?” Nem viszonzta Pam goromba hangnemét. Kíváncsi lettem, ezért kinyitottam a hallba nyíló ajtót. Akkor hallottam meg a durranást. Azt hittem, hogy valaki kilőtt egy petárdát.

– Mit látott a hallban?

– Vinnie volt ott, legalábbis így szoktuk nevezni.

– Tehát ismerte?

– Igen. Az elmúlt másfél évben minden délelőtt az épület előtt üldögélt, de eddig még sosem jött be a rendelőbe. Legalábbis nem tudok róla.

Ezután részletesen elmesélte Longhurstnak, mit látott, és hogyan rohant oda a telefonhoz.

– Nagyon meg voltam ijedve – magyarázkodott, és megint sírva fakadt. – Tizenöt éve dolgozom itt, de ilyesmi még sosem történt.

A rohamosztagosok elmondták Longhurstnak, hogy amikor beléptek a rendelőbe, Muriel még mindig a recepció pult alatt kuporgott, alig fél méterre a halott nőtől. Teljesen meg volt dermedve a félelemtől, de nagyon szégyellte magát, hogy nem gondolt a váróban lévő betegekre, miközben menedéket keresett a pisztolyos támadó elől.

Időbe telt, mire az egyik rendőrnek sikerült meggyőznie őt, hogy a telefonálás és az elrejtőzés volt a legokosabb, amit tehetett. Megnyugtatta Murielt, hogy a betegeknek nem esett baja, mert a kezelőben lévő asszisztens gyorsan betेरelte őket a helyiségbe, ahol biztonságban voltak. De Muriel akkor is úgy vélte, hogy többet kellett volna tennie.

– Mióta dolgozik itt Pamela Parks? – érdeklődött Longhurst.

– Azt hiszem, körülbelül nyolc éve – válaszolta Muriel, és újra könnyezni kezdett. – Szegény férje, meg a gyerekei! Mit fognak most csinálni?

Longhurst megint megveregette a nő kezét, és megvárta, amíg enyhül a sírása.

– Pamelával jóban voltak? – tette fel a következő kérdést. – Mármint a munkahelyen kívül?

– Nem igazán – felelte Muriel, és könnyes szemét a nyomozóra emelte. – Nem sok közös dolog volt bennünk. Ő nagyon okos és elegáns volt, nem úgy, mint én.

Longhurstnak az egyik asszisztens már elárulta, hogy Muriel és Pamela között akadt némi súrlódás. Pamela hátrébe szorította az idősebb kolléganőjét, mert jobban tudta kezelni a számítógépet. Az asszisztens szerint Pamela ré-

mesen fontoskodó volt, és modernizálni akarta a rendelő működését.

A nyomozó látta a halott nőt, mielőtt elszállították. A negyvenes évei elején járt, és a korához képest nagyon vonzó volt. A haját melírozhatta, a körmeit gondosan manikűröztette. Azt is megtudta, hogy Cliftonban, egy drága apartmanházban élt, BMW-vel járt, és a férje, Roland Parks, sikeres üzletember volt. Szinte mindenben különbözött a testes, középkorú Murieltől.

– Ez a Vinnie-nek nevezett nő a rendelő betege volt? – kérdezte a nyomozó.

– Nem hiszem – ingatta a fejét Muriel. – De lehet, hogy hozzánk van bejelentve. Sok olyan regisztrált betegünk van, akit még nem is láttunk. Csak azokat ismerjük, akik rendszeresen járnak hozzánk. De én úgy tudom, hogy még sosem volt itt.

– Akkor mondja el, hogy mikor szokta látni a téren, és mi volt a véleménye róla? – érdeklődött a nyomozó.

Muriel vállat vont.

– Nem nagyon foglalkoztam vele, csak néha kíváncsi voltam, miért ül ott mindennap, szegény. Megegett, hogy meghúzott egy üveg bort. Gondolom, iszákos volt, de sosem hadonászott, handabandázott vagy kiabált.

– Pamela tett rá valamilyen megjegyzést?

– Igen, kicsit kemény volt hozzá. – Muriel felsóhajtott. – Azt mondta, hogy el kéne vitetni innen azt a nőt. De talán igaza volt.

– Lehet, hogy Pamela már korábban is összetűzésbe került vele? – firtatta Longhurst.

Muriel erősen ráncolta a homlokát, mintha megpróbálna visszaemlékezni.

– Nem hiszem... illetve Pam sosem említette. De ha így lenne, akkor a nő miért lőtt le dr. Wetherallt is?

– Talán azért, mert éppen kijött a szobájából? – vélte Longhurst.

– Én is kijöttem, engem mégsem lőtt le.

Longhurst ezen már maga is eltöprengett. Nem tudta eldönteni, hogy Murielnek egyszerűen csak szerencséje volt, vagy a lövöldöző előre kiszemelte az áldozatait.

– Meséljen el mindent, amit Pameláról tud – javasolta tapintatos hangon. – Bármilyen fontos lehet. Hogyan bánt az emberekkel, magával, az orvosokkal? Mi érdekelte a munkán kívül? Meg ilyesmi.

– Már mondtam, hogy nagyon okos és elegáns volt. – Muriel felsóhajtott. – A külseje és a viselkedése is ezt tükrözte. Drága ruhákat hordott, és minden héten megcsináltatta a haját meg a körmeit. Nem volt rászorulva arra, hogy dolgozzon. Azért csinálta, mert szerette. A családjával olyan távoli helyeken nyaraltak, mint Amerika meg Japán, és egy drága házban élnek. Nem tudom, hogy a főzésen kívül mi érdekelte még. Gyakran hívott vacsoravendégeket, és olyan szavakkal dobálózott, mint „napon aszalt paradicsom”. Mintha nekem is tudnom kéne, hogy mi az.

Muriel lemondó arckifejezése alapján Longhurst arra a következtetésre jutott, hogy Pamela és Muriel két nagyon különböző társadalmi rétegből származott.

– Akkor meséljen saját magáról – unszolta a nyomozó.

– Mindenben Pamela ellentéte vagyok – jegyezte meg Muriel keserű hangon. – A férjemmel, Stannel egy tanácsilakásban élünk Ashtonban. Stan a vasútnál dolgozik. Csak egyszer voltam külföldön, Spanyolországban, és egyik gyerekem sem ment egyetemre, mint Pam gyerekei.

– Viszont maga sokkal megértőbb a betegekkel – jegyezte meg Longhurst, így próbálva még több információt kicsikarni a szemtanúból.

– Igyekszem – bólintott Muriel, és tekintetében még mindig félelem bujkált. – Tudom, milyen az, amikor az ember a beteg gyerekei miatt aggódik, és szeretné, ha az orvos azonnal megvizsgálná őket. Pamela kicsit kemény volt az emberekkel, főleg a szegényekkel meg az öregekkel. De azt akarta, hogy ez legyen a leghatékonyabban működő orvosi rendelő Bristolban, és sikerült is megszabadulnia néhány hipochondertől, akik csak feltartották az orvosokat. Azokat is kigyomláta, akiknek nem volt szükségük otthoni vizitre. Jó munkát végzett.

Longhurst Murielre nézett. A nő arca még mindig sűrke volt, és a takaró alatt is reszketett. Mára abba kell hagynia a kihallgatást.

– Hívok valakit, aki hazaviszi – jelentette ki, és felállt. – Néhány nap múlva felkeresem, hogy felvegyem a hivatalos tanúvallomását. Talán többre emlékszik majd, miután kiheverte a sokkot.

– Nem hiszem, hogy valaha kiheverem – motyogta Muriel megtört hangon. – Ez a rendelő eleinte csak két orvossal dolgozott, és a szemem láttára lett belőle egy ilyen szép nagy intézmény, amit mindig biztonságos helynek tartottam. Sosem gondoltam volna, hogy ilyesmit fogok itt látni! Az ember azt hiszi, hogy ilyesmi csak Amerikában történhet meg. Nincs igazam?

Második fejezet

AZ ESŐ NAGY ERŐVEL VERTE A TARBUCK, Stone és Aldridge ügyvédi iroda ablakait. Beth Powell az íróasztalnál ült, és egy magnetofonba diktálta az ügyfeleknek szánt e-mailjeit. Négy óra felé járt, már majdnem sötét volt, és az asztali lámpa aranyszínű fényt vetett az előtte magasodó irathalmokra.

Beth ismerősei mindig azt mondták róla, hogy „feltűnő jelenség”. Nem csoda, hiszen száznyolcvan centiméteres termetével, a feje búbján lazán összefogott göndör fekete hajával, elefántcsont színű arcbőrével és telt ajkával valóban vonzotta a pillantásokat. Gyerekként utálta, ha feltűnőnek nevezték, mert úgy érezte, hogy csak udvariaskodnak vele, és valójában furcsának tartják. De negyvennégy évesen már nem érdekelte, mit gondolnak az emberek a külsejéről, ahogy az sem zavarta, ha gőgösnek vagy hidegnek hiszik. Inkább legyen feltűnő, mint jelentéktelen, és egy ügyvédnek nem az a feladata, hogy a védenicei bizalmas jó barátának, védelmező anyának vagy a végzet asszonyának tartsák.

Valójában már elégedett volt a külsejével. A magasság az előnyére vált, mert jól álltak rajta a ruhák. Megtanulta értékelni a sötét haja és a világos bőre drámai ellentétét.

Voltak idők, amikor gyűlölte a telt, érzéki száját, de tudta, hogy nem változtathat rajta, ezért elfogadta.

Abba is beletörődött, hogy a legtöbb védenca bűnös, és ha sikerül megnyernie a perüket, akkor az első adandó alkalommal visszaesőkké válnak. De szerette a szakmáját, a büntetőjogot. Élvezte az állandó kihívást, a változatos eseteket, és a különleges egyéniségeket, akikkel naponta találkozott.

Beth csak egy éve lakott Bristolban. Az egész felnőtt életét Londonban töltötte, és az utolsó tizenkét éven át ugyanabban a Chancery Lane-i ügyvédi irodában dolgozott.

Akkor döntötte el, hogy elköltözik Londonból, amikor a fulhami lakásába ugyanabban az évben harmadszor is betörték. Nem engedhette meg magának, hogy biztonságosabb helyen vásároljon lakást Londonban, ezért több városban is megpályázott állásokat. Úgy vélte, hogy a környezetváltozás a magánéletére is szerencsés hatással lesz.

A bristoli állásinterjúja a Tarbuck, Stone és Aldridge-nél csak egy volt a sorban, mert több városban is keresett munkát, többek között Yorkban, Glasgow-ban és Exeterben. Beth azért választotta ezt az irodát, mert tetszett neki, hogy egy szép György korabeli épületben volt a Berkeley téren, Cliftonban, a város legelegánsabb negyedében. Éppen tavasz volt, és a tér közepén virítottak a nárciszok. Beth látta, hogy az épület belseje felújításra szorul, de nem érezte magát olyan bezártnak, mint a Chancery Lane-i irodákban. Az pedig a hab volt a tortán, hogy Bristolban sokkal olcsóbban lehetett lakást venni, mint Londonban. Végül egy biztonságos, harmadik emeleti lakás mellett döntött, ahonnan gyalog öt perc alatt beért az irodába, és az ablakból csodás panoráma nyílt a városra.

Bristolról hamarosan kiderült, hogy sokkal izgalmasabb és pezsgőbb város, mint gondolta. A kikötőjét egykor Londonnal egy kategóriában emlegették, és az épületeken még mindig érezni lehetett a kikötők sajátos hangulatát. Bethnek tetszett, hogy a város nem felejtette el a hajós múltját. Élvezettel sétált a felújított kikötő területén, ahol egy múzeum, egy galéria, több tucat bár és étterem nyújtott változatos kikapcsolódást. A bevásárlóközpontokban mindent megtalált, amire szüksége volt, sőt Cliftonban felfedezett néhány különleges butikot és kis üzletet, amelyek még a londoni boltok választékát és színvonalát is lepipálták. Mégsem kellett egy elviselhetetlen betondzsungelben élnie, mert Bristol tele volt tágas terekkel, zöld parkokkal, és a város határán túl a szabad természet várta. Az ügyfeleitől és az iroda fiatalabb dolgozóinak elkapott beszélgetéseiből azt is megtudta, hogy Bristolban pezsgő éjszakai élet zajlik. De Beth ez nem érdekelte. Meggyőzte magát, hogy túl van már azon a koron, amikor valaki diszkóba meg éjszakai klubokba jár, és kipróbál minden éttermet, pubot vagy borozót. De tudta, hogy ehhez barátok kellenének. És Bethnek nem voltak barátai.

– Nincs rájuk szükséged – motyogta magában, mint mindig, amikor ez eszébe jutott. – Tökéletesen boldog vagy így, ahogy most vagy.

Hirtelen kinyílt Beth irodájának ajtaja, és Steven Smythe, az egyik ügyvéd kollégája rontott be rajta. A szeme izgatottan csillogott, az arca felhevült a lépcsőzéstől.

– Behívtak a börtönbe, Beth! – zihálta. – Te vagy a ki-rendelt ügyvéd.

Beth tudta, miről van szó. Neki kell ellátnia egy gyanúsított jogi képviselőt. Ha a rendőrség megtudja, hogy a le tartóztatott személynek nincs saját ügyvédje, akkor meg nézik a kirendelt ügyvédek névsorát, és felhívják a soron következőt. Ez alkalommal Beth került sorra, de ugyanígy lehetett volna Steven, vagy az iroda bármelyik munkatársa. Mindig a véletlen mülk, hogy ki milyen ügyfelet kap.

– És ma te vagy a küldönc? – kérdezte Beth gunyorosan. A recepció is felszólhatott volna telefonon, de Steven minden alkalmat megragadott, hogy beszéljen vele. Beth nem értette a lelkesedését, mert mindig elég lekezelő módon bánt vele.

Steve láthatóan a fejébe vette, hogy jó barátok lesznek. Alig néhány nappal a munkába állása után közölte vele, hogy sok közös van bennük. Igaz, hogy egyidősek voltak, egyformán szerették a jogot, és hasonló háttérből származtak, de Bethnek nem tetszett, hogy Steve valósággal csüng minden szaván. Ráadásul nő volt, két kis gyerekkel, ezért nem akarta bátorítani.

Szerinte részben az lehetett a férfi baja, hogy kicsit kilógott a sorból. A férfiakkal sem jött ki igazán, és a nők sem hordozták a tenyerükön. Az iskolában biztosan magányos magológép volt. Pedig elég jól nézett ki. Magas, izmos teste, erős álla és kék szeme vonzóvá tette a megjelenését, de mindig gyűrött öltönyben járt, és ráfért volna egy rendes hajvágás.

– Én akartam elmondani, mert arról a nőről van szó, aki ma reggel lelőtte azt a két embert Hotwellsben – közölte izgatottan.

Beth már megértette, miért szaladt fel Steve a harmadik emeletre, hogy maga közölje a hírt. Ő is izgatott lett, de esze ágában sem volt ezt elárulni.

– Tényleg? – válaszolta hűvös nyugalommal, majd felállt, és a táskája után nyúlt. Az irodába délben ért el a lövöldözés híre, és nagy megdöbbenést okozott. Senki sem emlékezett arra, hogy egy nő valaha lelőtt volna valakit Bristolban. És még hihetlenebb volt, hogy mindez egy forgalmas rendelőintézetben történt.

– Szerintem a nő örült – vélte Steve. – Azt hallottam, hogy nem hajlandó megmondani a nevét, és a letartóztatása óta egy szót sem szólt.

– Nos, az örült nőket is megilleti a jogi képviselő – jegyezte meg Beth csípős hangon, és alig várta, hogy a férfi végre távozzon, mert azonnal indulni akart a védencéhez.

– Védte már gyilkost? – kérdezte Steve, mintha nem venné észre Beth türelmetlenségét.

– Igen, Steven – válaszolta Beth hűvösen. – Most mennem kell. Viszlát, holnap.

Az előtérben Beth felvette az esőkabátját, és leakasztott egy esernyőt a fogasról. Napközben mindig a lakása alatt lévő garázsban hagyta a kocsiját, mert negyedóra alatt gyalog el tudott menni a rendőrségre és a bíróságra is, ugyanakkor parkolóhelyet szinte lehetetlen volt találni a városban. De most úgy zuhogott az eső, hogy szívesen fogott volna egy taxit, bár tudta, hogy erre nem sok esélye van. Bristolban a taxi olyan ritka, mint a fehér holló.

Miután néhány szót váltott a börtön ügyeletes tisztjével, Beth megállt a kihallgatóhelyiség előtt, hogy először az ajtó kémlelőnyílásán át figyelje meg a fogva tartott vádlottat.

Egy pillanatig ismerősnek tűnt a lehajtott fejjel üldögélő nő, de alaposabb szemlélődés után rájött, hogy valószínűleg azért, mert annyira hétköznapi. Alacsony, kövérkés termet, kerek, kivörösödött arc, csapzott, barna haj, viseltes, sötét-kék műszálas nadrág és kinyúlt pulóver. Pontosan úgy nézett ki, mint a többi lecsúszott nőszemély, aki a buszra vár, a szupermarketben vásárol, vagy takarítónőként dolgozik valahol. Talán egyedül a lábán lévő vászoncipő nem illett a képbe. Nem lehet sokkal idősebb Bethnél, és egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki képes arra, hogy hidegvérrel megöljön két embert.

Az őr kinyitotta az ajtót, és Beth belépett a helyiségbe.

– Beth Powell vagyok, a kijelölt ügyvédje – közölte a nővel határozott hangon. – Azért hívtak, hogy jogi tanácsot adjak.

A nő felkapta a fejét, és döbbenet tágra nyitotta a szemét, mintha hirtelen felismerné Betht. Beth hátrahőkölt a meglepetéstől.

– Találkoztunk már? – kérdezte csodálkozva. Alaposabban szemügyre vette a nő arcát, és tényleg ismerősnek találta, de nem tudta megmondani, honnan.

A nő megrázta a fejét, és Beth arra a következtetésre jutott, hogy egy ügyvéd váratlan felbukkanása hökkentette meg. Talán még fel sem fogta, mit tett.

Beth leült az asztalhoz, és részletesen elmagyarázta az érkezése okát. Az ügyeletes tisztától megtudta a kettős gyilkosság minden részletét. A vádlott készségesen beismerte a bűnösségét, de ennél többet nem mondott, még a nevét vagy a címét sem árulta el. A hallgatásában nem volt semmi különös, mert sokan nem hajlandóak vallomást tenni, amikor letartóztatják őket. Inkább azt furcsállta, hogy a beismerés után burkolózott némaságba.

A rendőrség most próbálta kideríteni a személyazonosságát és a lakcímét, mert nem volt nála semmilyen igazolvány. De a bűntény legkülönösebb részlete maga a gyilkos fegyver volt. A rendőrök szerint a vádlott egy régi katonai pisztollyal lőtte le a két áldozatot, de a fegyvert éveken át tisztán tartották, és gondosan karbantartották.

– Most pedig maga jön – folytatta Beth kicsit türelmetlen hangon, miután mindent elmagyarázott a nőnek, amit már úgymond tudott. – Mondja meg a nevét! Nem segíthetek, ha semmit sem tudok magáról.

A nő Bethre emelte a tekintetét. Halvány kékeszöld szemében nem volt semmi fény.

– Nem akarok segítséget – jelentette ki.

– De szüksége lesz valakire, aki az érdekeit képviseli a bíróságon – magyarázta Beth, és még mindig az volt a véleménye, hogy a nő nem fogta fel tettének a súlyát. Vagy csak nagyon együgyű volt. – Megölt két embert. Ezért rács mögött töltheti az élete hátralévő részét.

A nő megint felnézett, és a szemében halvány szikra gyúlt.

– Akkor is megérte – motyogta alig hallhatóan.

Beth megint meglepődött, mert a nő hangja nagyon ismerősen csengett. Szemügyre vette az arcát, és megpróbálta felidézni a női ügyfeleit, vagy azokat, akiket az ügyvédi irodában látott egy másik ügyvédre várva. Sok hasonló korú, ápolatlan külsejű nőre emlékezett, de ez a hang egyik archoz sem illett.

– Tehát nem érdekli, ha életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélik. De akkor is elárulhatná, hogy kicsoda, hova valósi, és miért ölte meg azt a két ártatlan embert – förmedt az ügyfelére fagyos hangon.

– Nem voltak ártatlanok! – csattant fel a nő. – Megérdemelték a halált.

– Miért? – kérdezte Beth. – Mit tettek magával?

– Menjen el! – A nő visszautasító mozdulattal a fal felé fordította a fejét. – Nincs több mondanivalóm. Ők tudták, miért, és csak ez számít.

Beth egy darabig csendben ült az asztalnál, a nőt figyelte, és azon törte a fejét, hogy mit tegyen. Sokféle embert védett, sokféle büntény miatt. Szinte mindegyikük ártatlannak vallotta magát, még akkor is, ha egyértelmű volt a bűnössége. Néha túl sokat meséltek el neki, néha nem elegendő. Némelyiket megkedvelte, akármilyen nagy bűnt követett el, másokat pedig olyan kellemetlennek tartott, hogy titokban örült, amikor pert veszítettek. Azt gondolta, hogy mindent tud a bűnözőkről és az igazságszolgáltatás rendszeréről. Nem most találkozott először olyan gyanúsítottal, aki beismeri a bűnösségét, és nem mutat bűnbánatot, de ez volt az első alkalom, hogy egy ügyfele nem akart magyarázkodni, és nem próbálta igazolni a tettét.

Az egyik rendőr szerint a nő „piás” volt. Az arcán lévő vörös pír megerősíteni látszott ezt a feltevést. De a rendőrségi nyilvántartás szerint eddig még nem tartóztatták le botrányos részegségért vagy rendbontásért. A körme tövig le volt rágva, és a haja valószínűleg napok óta nem látott fésűt vagy kefért. A külseje és a szaga alapján mégsem tűnt hajléktalannak. És ott volt még a fejsze rejtélye.

Hogyan kerül egy régi katonai fegyverritkaság egy ilyen nő birtokába?

A pisztoly nem nőies megoldás. Beth úgy vélte, hogy a nők csak kényszerhelyzetben vagy a szeretteik védelmében ragadnak fegyvert, de ritkán fordul elő, hogy hidegvérral gyilkoljanak vele.

Megint a hangra gondolt, ami olyan ismerősnek tűnt, aztán rájött az okára: a nő szépen artikulált, hibátlan angolossággal beszélt, és a beszédében nyoma sem volt a nyugati vidék akcentusának. Valószínűleg középosztálybeli gyökerekkel rendelkezett, talán ezért kerülhetett kapcsolatba a vadászattal és a lövészettel.

Beth nem szokta kérlelni az ügyfeleit. Más esetben biztosan felállt és távozott volna, mondván, hogy másnap találkoznak a bíróságon. De ez az ügy kíváncsivá tette, ezért hajlandó volt egy kicsit engedni a szokásos merevségéből.

– Legalább a nevét árulja el – kérte a nőt. – A rendőrség előbb-utóbb úgymint kideríti, de addig is szeretném a nevén szólítani. Kérem!

A nő továbbra is lehajtott fejjel ült a széken, és csak egy hosszú perc letelte után szólalt meg.

– Rendben. Susannek hívnak, Susan Fellowsnak. De ennél többet nem mondok. Tudom, hogy jót akar, de csak vigyen a bíró elé, és hagyja, hogy elítéljenek. Én tettem. Büntessenek meg. Nincs több mondanivalóm.

Beth megint meglepte a nő feltűnően finom és előkelő beszéde. Amióta Bristolban dolgozott, szinte minden női védence alacsony társadalmi rétegből származott – többnyire bolti tolvajok, prostituáltak és drogosok voltak. Meg sem próbált azonosulni velük, és nem hatotta meg, hogy kegyetlenül bánt velük az élet. Beth szerint azért volt jó védőügyvéd, mert hidegen és érzelemmentesen kezelte az ügyeit, és így mindig fel tudott építeni egy győztes stratégiát. Hosszú idő után most először érezte tanácstalannak magát.

Felállt, de még nem távozott a helyiségből. A kezét a nő vállára tette, és halkán megszólalt.

– Holnap bíróság elé fog állni, Susan, de csak azért, hogy a rendőrség huszonnégy órára őrizetbe vehesse, amíg kiderítik a személyazonosságát. Akkor visszaviszik a bíróságra, majd vizsgálati fogságba kerül. Ez már a börtönt jelenti. Hosszú időt fog ott tölteni, mielőtt sor kerül a tárgyalásra. Az orvos, akit lelőtt, nő volt, négy gyerekkel. A recepciónak pedig férje volt és két gyereke. Ezeknek az embereknek jogukban áll megtudni, miért tette ezt. És nekem is tudnom kell, ha az ügyvédjeként képviselni fogom a tárgyaláson. Szeretném, ha ma éjjel átgondolná ezt, mielőtt holnap megint beszélünk.

Susan felnézett, és a szeme még mindig hideg és kifejeztelen volt. Lassan bólintott, de Beth nem tudta megállapítani, hogy a mozdulat beleegyezést fejezett ki, vagy csak a kérése tudomásul vételét.

Beth kedvetlenül távozott a kihallgatóhelyiségből. A média nemsokára információt fog követelni a lövöldözéssel kapcsolatban, és az egész országban érdeklődnek majd az eset iránt, sőt talán a nemzetközi sajtóban is foglalkoznak vele. Beth tudta, hogy ő is rivaldafénybe fog kerülni. Minél többet meg kell tudnia erről a nőről. Nem használ a hírnevének, ha kiderül, hogy kudarcot vallott az ügyfelével folytatott első beszélgetése során.

Amikor kiengedték az utolsó ajtón is, és a rendőrőrs recepciójához ért, eszébe jutott Roy Longhurst nyomozó. Ő tartóztatta le a nőt, és néhány ügy kapcsán futólag már találkoztak. Talán tud neki mondani valamit, amivel sikerül szóra bírnia Susan Fellowst.

Beth megkérdezte a recepción, hogy Longhurst nyomozó szolgálatban van-e, és a fiatal rendőrnő azt válaszolta,

hogy éppen távozni készül. Felajánlotta Bethnek, hogy felhívja az irodáját.

A rendőrnő tárcsázott, majd mosolyogva átnyújtotta a kagylót, hogy beszéljen vele. Bethnek gyorsan kellett reagálnia.

– Beth Powell vagyok – mutatkozott be, remélve, hogy a nyomozó emlékszik rá, és nemcsak ő képzei azt, hogy az előző találkozásaik során jól kijöttek egymással. – Én vagyok a kirendelt ügyvédje a nőnek, aki ma lelőtt két embert.

– Akkor magának biztosan többet mondott, mint nekem – válaszolta a férfi elcsigázott hangon.

– Sajnos nem – ismerte be Beth. – Csak a nevét árulta el. Susan Fellowsnak hívják.

– Ez is több a semminél – jegyezte meg a férfi.

– Arra gondoltam, hogy talán meginna velem valamit munka után – javasolta Beth, és remélte, hogy nem tűnik túl tolakodónak.

– Ez a legjobb ajánlat, amit ma kaptam – válaszolta a férfi, és a hangja felderült. – Mindjárt lejövök.

A nyomozó mosolyogva jelent meg a folyosó ajtajában.

– Ugye nemcsak a vonzerőm miatt akar beszélni velem? – kérdezte, és sötétbarna szeme vidáman csillogott. – Információt akar kicsikarni belőlem az ügyvel kapcsolatban.

– Nem tudok hazudni – vallotta be Beth mosolyogva. – De a vonzereje miatt mertem megkérni rá.

– Örülök, hogy így tett. – A nyomozó szórakozott mozdulattal a hajába túrt. – A mai nap után a lelkemet is eladnám egy korsó sörért.

Elsétáltak a Small Streeten lévő The Assizes pubba, a jogászok kedvenc ebédelőhelyére. A pub most csendes volt,

csak néhányan időztek ott, akik hazamenetel előtt még ittak egyet.

Beth először akkor találkozott Longhurst nyomozóval, amikor a bristoli bíróságon várakozott. Röviden elcsevegtek a bűnözőkről, és Bethnek az a benyomása támadt, hogy eléggé akasztáspárti. A nyomozó mesélt neki két fiatalemberről, akik nem sokkal korábban meghaltak egy autóbalesetben. Kiderült, hogy hazafelé tartottak, miután kirabolták egy idős nyugdíjas házat. Longhurst nem is próbálta titkolni, hogy elégtétellel tölti el az égi igazságszolgáltatás, mert a bűnözők ezek után nem fognak békés állampolgárokat terrorizálni.

Kevesen sajnálkoznak két gazfickó halálán, de Beth még nem találkozott olyan emberrel, aki ezt nyíltan hangoztatni merné. Longhurst ráadásul rendkívül humorosan adta elő a történetet, és Beth üdítőnek tartotta a beszélgetést egy olyan emberrel, aki nem hajol meg a politikai korrektség előtt.

Az elmúlt néhány hónapban több védenca is emlegette a nyomozót. Félték tőle, ugyanakkor csodálták az egyenes-ségeért. Egy visszaeső bűnös szerint inkább Longhurst tartóztassa le, mint valaki más, mert ő biztosan nem fabrikál ellene bizonyítékokat.

Egy korsó sör mellett Roy Longhurst elmesélte Bethnek, mit gondol a hotwellsi eseményekről.

– Már ritkán döbbsen meg a bűntények – ismerte be a nyomozó a homlokát ráncolva. – De most kiborított, hogy egy átkozott iszákos kinyír két embert, és félárvává tesz összesen hat gyereket. Bárcsak a fegyveres osztag őt is lekaszálna volna. Most bíróság elé kell állítani, és az adó-

szedők pénzén fogva tartani. És miért? Az a nő teljesen értéktelen.

– Nekem nem tűnt iszákosnak – jegyezte meg Beth éles hangon. – És bizonyára megvolt rá az oka, hogy ezt tette.

– Ne jöjjön nekem a megható részletekkel – tiltakozott a nyomozó gúnyos hangon. – Az a nő tutira hibbant. Valószínűleg egy diliházból szabadult. Megvan a hivatalos módja annak, hogy valaki kifejezze a panaszát, ha megorrol egy egészségügyi intézményre.

A rendőrségre menet Beth is ezen a véleményen volt. Susan ugyan nem mondott neki semmit, amitől meggondolhatta volna magát, mégis automatikusan védeni kezdte a vádlottat.

– Talán megtette, de senki sem figyelt rá – próbált érvelni. – Nézzen magába, Longhurst nyomozó. Hitványnak tartja a nőt, mert szakadtan öltözködik. Higgyc el, hogy megvan a tettének az oka.

A férfi felnevetett.

– Még sosem találkoztam olyan emberrel, akinek valami sérelme van, és nem ragad meg minden alkalmat, hogy ezt hangoztatja. De ez a nő egy árva szót sem szólt, még csak nem is sírt.

Egy darabig vitáztak ezen, de Beth inkább mulatságosnak találta a férfit, mint szemellenzősnek. Meglepő kijelentései voltak, többek között azt mondta, hogy a tolvajoknak le kéne vágni a kezét, a pedofilokat kasztráltatni kéne, a fiatalokú bűnözőket pedig meg kéne korbácsolni. Néhány ügyfél esetében ez már Beth fejében is megfordult. A férfi olyan humorosan fejezte ki magát, hogy egy idő után Beth abbahagyta a vitát, és vele együtt nevetett.

– Nos, Susan Fellows nekem nem tűnik hibbantnak – jegyezte meg egy idő után. – Talán egy kicsit egyszer-

rú, de a külseje meg a ruházata ellenére van benne valami kifinomultság. És az a furcsa érzésem támadt, hogy már találkoztunk valahol!

– Tényleg? – Longhurst meglepett arccal nézett rá. – És tudja, hogy hol?

Beth megrázta a fejét.

– Nem. Arra a következtetésre jutottam, hogy a beszéde miatt támadt ez a benyomásom. Szinte mindennap bristol-i és nyugati tájszólással beszélő emberekkel vagyok körülvéve, ezért feltűnik, ha valakinek más a kiejtése.

Longhurst elvigyorodott.

– A börtönben tényleg kevesen beszélnek művelt angol-sággal – ismerte be. – És ott van a pisztoly rejtélye. Szerintem az fog kiderülni, hogy az övé. Talán az apjától örökölte, vagy valami ilyesmi. Egy közeli célpontot persze bárki el tud találni, de én arra tippelek, hogy nem egy kezdő lövésszel van dolgunk.

– És mi van az áldozatokkal? – kérdezte Beth. – Mit tud róluk? Vagy meg kell várnom a holnapot, amikor az újságból tudom meg a részleteket róluk?

– Mindketten heteroszexuális, törtető típusú emberek – vágta rá a nyomozó. – Dr. Wetherall ötvenhat éves volt, Long Ashtonban élt, golfozott, jó apa és jó férj hírében állt. Amit egy háziornostól elvár az ember. A recepciós is hasonló körülmények között élt. Szép otthon, két egyetemista gyerek. Csak annyi negatívumot tudtunk meg róla, hogy egy igazi sárkány volt, gorombán beszélt a betegekkel, és egy kicsit leuralta a kollégáit. Nem hiszem, hogy kedvelték a munkahelyén. De ez még nem ok arra, hogy lelőjék. Minden orvosi rendelőben van egy sárkány aszisztens.

Longhurst nem tudott több információval szolgálni Bethnek, csak a letartóztatás részleteit és a rendelő munkatársaitól hallott pletykákat mesélte el neki. Aztán fizetett még egy italt, és témát váltott: megkérdezte Beth-t, hogy érzi magát Bristolban. Emlékezett rá, hogy nemrég költözött oda, mert az első találkozásukkor még újonc volt az ügyvédi irodában.

– Remekül – válaszolta Beth. – Nyugodt a környék, szép a város, és örülök, hogy nem kell többé metróznom. Ha tudnék szerezni egy megbízható embert, aki megcsinál néhány dolgot a lakásomban, azt mondhatnám, hogy minden tökéletes.

– Tehát nincs barátja? – érdeklődött a nyomozó.

Beth felháborodott. Mindig felbosszantotta, ha azt firtatták, hogy van-e valakije.

– Maga szerint egy nőnek ezért van szüksége férfira? – csattant fel ingerülten. – Hogy feltegyen néhány polcot, és szekrényt ácsoljon? A felesége is csak ezért értékeli?

– Nincs feleségem. – A férfi megvonta a vállát. – Illetve már nincs. És akkor sem voltam egy ezermester, amikor még együtt voltunk.

Beth megenyhült.

– Elnézést – mentegetőzött. – Csak olyan leereszkedőnek éreztem a kérdést. Egyedülálló vagyok, ezért mindenki így kezel, és ez irritál. Egyébként azt hittem, hogy nős.

– Nem akartam leereszkedőnek tűnni – nyugtatta meg a nyomozó zavart mosollyal. – Csak azt hittem, hogy egy ilyen csinos és okos nő biztosan foglalt. Na, ennyit a feltételezésekről. – A férfi felnevetett. – Megkockáztatom, hogy hasba szúr, de megkérdezhetem, hogy saját elhatározásból van egyedül, vagy csak így alakult?

A nyomozó veszélyes terepre merészkedett, de Beth most is szórakoztatónak találta.

– Egy kicsit mindkettő, azt hiszem. Túlságosan lefoglal a munkám, és ezt kevés férfi tolerálja.

– A volt feleségem is erre hivatkozott, amikor elhagyott. – Longhurst Bethre mosolygott, és Beth azon kapta magát, hogy visszamosolyog rá.

Beth két óra múlva gyalog ment haza. Roy – mivel a férfi ragaszkodott ahhoz, hogy így szólítsa, és tegeződjenek – felajánlotta, hogy hazaviszi, de ő azzal hárította el, hogy ha felmegy a Christmas Step lépcsőn, hamarabb odaér a Park Row-n lévő lakásába, mint kocsival. Pedig nem volt gyorsabb az út, és nem esett jól a sötétben, a zuhogó esőben gyalogolni, de Beth ritkán engedte, hogy egy férfi szívességet tegyen neki. Megtanulta, hogy minden apróságnak ára van. Ha egy férfi hazaviszi, vagy meghívja egy kávéra, utána hajlamos azt hinni, hogy tartozik neki valamivel.

Talán mégis ostobaság volt visszautasítani Roy ajánlatát, gondolta Beth. Hiszen nagyon kellemes estét töltött vele. Hosszú idő óta ő volt az első férfi, aki felkeltette az érdeklődését. Egyrészt tipikus rendőr volt, egy igazi férfias macsó, határozott véleménnyel és megrögzött nézetekkel. Másrészt voltak olyan pillanatok, amikor egy másik énjét is felfedte, ami sokkal gyengédebb, érzékenyebb és tapintatosabb volt. És Beth nagyon értékelte a humorérzékét.

Igazából nem értette, miért foglalkoztatja ennyire a nyomozó természete. A férfiak mindig csak bajt hoztak rá. Titkon még mindig remélte, hogy valahol létezik egy szerető és érzékeny férfi, aki ugyanolyan független és intelligens, mint ő, és érzelmileg is szabad. De ha jobban belegondolt, akkor tudta, hogy ez egy valószínűtlen ábránd. Azzal vigasztalta magát, hogy az egyedüllét nem egyenlő

a magányossággal. Élvezte, hogy szabad, és azt teheti, amihez éppen kedve van.

Beth belépett a harmadik emeleti lakása ajtaján, és egy pillanatig önfeledten gyönyörködött a város fényeiben. A lakás teljesen hétköznapi volt, de a kilátás rögtön levette a lábáról, amikor először kinézett az ablakon.

Egy kényelmes kis menedéket hozott itt létre. A lakásban minden krémszínű volt. A világos falak, szőnyegek és függönyök tágasabbá tették a teret. Csak a falon lógó festmények vittek színt a berendezésbe, amelyeket kis galériákban és képzőművészeti vásárokon vett, és a legtöbbjük kevésbé ismert kortárs művészek alkotása volt. A kedvenc képe egy szelet cseresznyetortát ábrázolt vaníliapudinggal leöntve. Elmosolyodott, ha arra gondolt, mit szólna hozzá az apja. A sznob apja konokul ragaszkodott a nagyapjától örökölt régi, de nagyon csúnya festményeihez, mert szerinte a koruk értékessé tette őket. Sosem értette volna meg, hogy azért vesz festményeket, mert örömmel tölti el a látványuk, és nem az értékük számát, amikor kiválasztja őket.

Beth levette a cipőjét, az előszoba ajtajára akasztotta a vizes kabátját, aztán elhelyezkedett a kanapén. A kényelmes bútorarab Susan Fellowst juttatta az eszébe. Vajon máskor is éjszakázott már a börtönben? Vagy annyira meg fogja rázni az élmény, hogy holnap hajlandó lesz magyarázatot adni a tettére?

Idegesítette, hogy semmit sem tud róla, mégis úgy érzi, mintha már találkoztak volna valahol. Mi történhetett Susannel, hogy ha esett, ha fújt, mindig a rendelő előtt üldögélt? És mi tette őt gyilkossá?

Bethnek eszébe jutott egy nő, akit néhány éve Londonban védett. Egy nős férfival folytatott viszonyt, aki éveken át hitegette, hogy el fogja hagyni érte a feleségét. Aztán egy

este a nő egy pub előtt rátámadt a férfitra, és kést vágott a hátába. Amikor letartóztatták, csak azt a magyarázatot tudta adni a tettére, hogy néhány órával korábban látta a szeretőjét, amint függönyt vásárol a feleségével.

Ezt az indokot először nagyon banálisnak és irracionálisnak tartotta, de miután jobban megismerte a nőt, kezdte megérteni. Az ügyfele szerint a háziasszonyok egyedül szoktak függönyt vásárolni, de a szeretője a feleségével tartott, és együtt válogattak az anyagok között. A nő rádöbrent, hogy mindketten fontosnak tartják az otthonukat, tehát a férfinak esze ágában sincs elhagyni a feleségét.

Beth nem hitte, hogy Susan az orvos szeretője lett volna. Azt sem tartotta valószínűnek, hogy a recepciós volt a leszbikus szerelme. Tehát milyen indíték maradt a tettére?

Talán valamikor visszautasították a kezelését a rendelőben? Esetleg dr. Wetherall lekezelően bánt vele?

De Roy az egyik recepcióstól úgy hallotta, hogy Susan nem volt a rendelő betege. Egy rokonával vagy jó ismerősével bántak rosszul?

Talán a két áldozat viszonyt folytatott egymással, és az egyikük partnere Susan barátja vagy rokona volt? Ez lehetségesnek tűnt. Olyan életkorban voltak, amikor sokan viszonyba keverednek. Mindketten jól néztek ki, és az elmondások alapján a természetük is hasonló volt, ráadásul naponta találkoztak. De azért egy kicsit túlzás lenne ezért megölni őket.

Beth bekapcsolta a tévét, hogy megnézze a híreket. Sejtette, hogy szó lesz benne a reggeli kettős gyilkosságról, és talán valamelyik riporter már olyan részleteket is felderített, amit még a rendőrség sem tud.